

ČERNÉ KLUBKO

Pomůže rozmotat rodinné tajemství?

Tom Llevellyn

FRAGMENT

Černé klubko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Tom Llevellyn

Černé klubko – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

ČERNÉ
KLUBKO

ČERNÉ KLUBKO

Tom Llewellyn

KAPITOLA PRVNÍ

Balíček

To klubko provázku přišlo toho dne, kdy mě za trest poslali ze školy domů. Myslel jsem, že ty dvě věci spolu nijak nesouvisí, ale teď už vím, že to není možné. Všechno souvisí se vším. To mi řekl McLean. A zatím se všechno, co mi kdy řekl, potvrdilo. Proč by to teda tentokrát mělo být jinak?

McLean je sice blázen, ale nikdy nelže.

Stalo se to v tentýž den, kdy jsem se seznámil s Aster Franklinovou. Přišla do hodiny dějepisu, který učí Dunwoodie, a kabonila se, jako by se jí všechny ty židle ve třídě a sedmáci, kteří na nich trůnili, nelíbili. Právě se přistěhovala do takového starého cihlového baráku v Ainsworthově ulici – stojí na mírném kopci na rohu Ainsworthovy a Steelovy.

Podala Dunwoodiemu jakýsi lístek a než se usadila ke stolku přede mnou, trochu se na mě ušklíbla. Nebo se mož-

ná usmála, ale jestli to měl být úsměv, tak se mu to moc nepodobalo. Černé vlasy spletené do tenkých copánků měla nad čokoládovým krkem ještě sepnuté do takového složitěho uzlu.

„Dnes k nám přišla nová žákyně,“ oznámil Dunwoodie. „Jmenuje se Aster Franklinová. Třído, pozdravte ji.“ Všichni jsme zamumlali pozdrav. „Aster, pozdrav třídu.“

„Ahoj, třído,“ řekla Aster. Pár lidí se tomu zasmálo. Já taky, ale zároveň jsem si říkal, jestli si někdo všiml, jakým tónem ten fór pronesla – bezvýrazně a bez špetky snahy být vtipná. Dost se hodil k jejímu neveselému úsměvu.

Dunwoodie pak začal žvanit o prvních třinácti koloniích. A pořád nás nabádal, ať dáváme pozor, protože tohle učivo bude ve velkém opakovacím testu. „Musíte je umět vyjmenovat v pořadí, v jakém vznikaly!“ Já při tom hleděl na Asteřiny copánky a vrtalo mi hlavou, jak si je zaplétá, že jsou tak pravidelné. Možná jsem na ně hleděl až moc zvědavě, protože Ethan Park se ke mně trochu naklonil a šeptem mě napomenul: „Krucí, Blevinsi, nečum na ni jako nějaký šmírák.“

Nemám Ethana rád. Bydlí ve stejné ulici jako já, o šest baráků dál směrem na sever, odkud je už výhled na zátoku. Jeho máma pracuje ve městě a chodí vždycky hrozně vyšňořená, dokonce i o víkendech. A táta je zaměstnaný u jedné velké investiční firmy a oba jezdí v nablýskaných BMW. Před garáží mají zaparkovaný člun. Ethan nosí límeč košile vždycky vyhrnutý, i když není zima. A na nohou mu září sněhobílé tenisky. Ne plátěnky.

Prostě ty správné boty na tenis, protože Ethanova rodina patří ke členům tenisového klubu.

Aster jeho poznámku zaslechla a prudce se ohlédla. Jeden copánek měla uvolněný, ten sebou teď rychle švihl, já instinktivně uhnul hlavou a praštil jsem Ethana do nosu. Ethan spadl ze židle a z nosu se mu vyřinula krev. Já navíc ztratil rovnováhu a i se stolkem jsem se převrátil na Ethana. Snažil se mě setřást, jenže já se nějak zamotal do noh stolku. Dunwoodie zpanikařil a zavolal na nás ochranku. Je normální? Váží o padesát kilo víc než já a volá ochranku? Za koho mě má? Jsem snad nějaký přeborník v bojovém umění?

Člen ochranky mě odvedl do kanceláře zástupce ředitele. Ethan musel jít taky, i když jsem se před Dunwoodiem dušoval, že nic neprovedl. Byla to nespravedlnost, ale zároveň mi připadalo docela super, že má průšvih a že se z něj tentokrát nevysekal. Zástupce ředitele Fincher prohlásil, že nebude ve škole tolerovat rvačky. Já sice pořád opakoval, že to byla jen taková nehoda, ale Fincher zavolal našim rodičům, že jsme po zbytek dne i pro den příští za trest vyloučení z vyučování.

Když nás propustil z kanceláře, Ethan mi na chodbě řekl: „Tohle ti nedaruju, Blevinsi.“

„Byla to nehoda, neudělal jsem to schválně,“ odbyl jsem ho.

„Na to ti kašlu. Stejně si to schytáš.“

„Kecy,“ zabručel jsem.

Přijelo jejich BMW a Ethan nastoupil. Moje máma Fincherovi řekla, že pro mě taky přijede, ale já ji ujistil, že můžu

jít pěšky, a tak jsem se vrátil domů, kde nikdo nebyl. Šel jsem nahoru do svého pokoje, všude zhasl, stáhl žaluzie a vlezl si do postele.

Nebál jsem se, že se máma bude zlobit. Věděl jsem, že bude na mé straně. Byla na nás všechny vždycky hodná. My ji taky moc nezlobili. Snažili jsme se jí dávat najevo, že ji máme rádi. Protože byla s námi a starala se o nás. Táta zmizel už dávno a máma byla na všechno sama.

Kdybych se s Ethanem Parkem doopravdy porval, asi bych dostal pořádnou nakládačku. Ethan je totiž jedním z těch kluků, kteří vás štvou tím, jak jsou ve všem dobří. Když si ho jeho táta přijel vyzvednout, hned jste viděli, že je to taky takový týpek. Vysoký, udělaný, oblečený do sportovního. Hned mě napadlo, že spolu asi chodí do fitka nebo hrajou fotbal nebo prostě dělají ty věci, které normálně dělá táta se synem. O tom se mně mohlo jen zdát.

Asi za hodinu se rozštěkal Black, vždycky takhle hlásil, že přichází náš pošťák, pan Endo. Pak jsem slyšel, že pan Endo hodil na schody nějaký balíček. Pomyslel jsem si, že si máma zase objednala nové boty. Dělá to dost často.

Za pár hodin jsem ji slyšel přicházet. Tedy spíš Lucase. Můj mladší bratr dupal na schodech jako slon a křičel: „Marcus! Kde jsi?“ Rozrazil dveře našeho pokoje. „Tys dal Parkovi do nosu?“

Měl na sobě fotbalové trenýrky a štulpny. V ruce svíral krabičku mentolových lentilek v čokoládě. Těch se mohl užrat. Řekl jsem: „Byla to nehoda. Nezmlátil jsem ho.“

„Poslali tě za trest domů ze školy. Že jsi mu prý rozbil nos. To je teda super!“

„Není to super. Je to pěkná pitomost. Ethan dostal taky trest, přitom nic neprovedl.“

Lucas se rozesmál. „To je na tom právě nejlepší.“ Nasypal si do pusy hrst lentilek a už chtěl odejít, ale ještě si vzpomněl: „Jo, a pojď dolů. Máma koupila k večeři tortilly.“

Když jsem vešel do kuchyně, Lucas už seděl u stolu a ládoval se tortillou. Jannie, moje osmiletá sestra, seděla vedle něj, nos zabořený do knížky, na talíři před sebou netknutou tortillu. Na šňůrce na krku jí visela mosazná píšťalka, kterou nikdy nesundávala.

„Ahoj, Jannie,“ řekl jsem. „Jak bylo ve škole?“ Zvedla ruku a zavrtěla dlaní. „Jak to, že nic moc?“ Jannie jen pokrčila rameny a četla dál.

Posadil jsem se vedle Lucase a vytáhl si z papírového sáčku tortillu. „Ahoj!“ zavolala na mě máma z chodby.

„Ahoj,“ odpověděl jsem.

„Máš průšvih, co?“ Máma držela hromádku dopisů a probírala se jimi, pod paží svírala nějakou dlouhou úzkou krabici.

„Zbytečně dusno.“ Ukousl jsem si sousto. „Věříš mi, ne? Že to byla nehoda.“

„A měla bych ti věřit?“

„Jasně.“

„Byla bych moc ráda, kdyby k takovým nehodám nedocházelo.“

„Ale věříš mi?“

„Promluvíme si o tom.“ Odložila dopisy a vešla do kuchyně, přečetla adresu na krabici. „Panebože.“

„Co to je?“ zeptal se Lucas.

„Nevím. Adresa je – není to pro mě.“

„Tak pro mě?“ vyskočil Lucas nadšeně ze židle.

Máma uhnula z jeho dosahu. „Nejen pro tebe. Je to pro vás pro všechny.“

„A od koho?“ zeptal jsem se. Jannie zvedla oči od knihy a taky zvědavě pokukovala.

Máma neodpověděla. Úplně zbledla. Ztěžka dosedla na židli.

„Já to rozbalím, jo?“ Lucas se sápal po balíčku.

„Mohl bys přestat?“ napomenula ho máma. „Co kdybych to rozbalila já?“

„To ne!“ protestoval Lucas. „Je to přece pro nás!“

„Tak by to měl rozbalit Marcus.“

„A proč? Já si řekl první.“

„Lucasi. Mlč.“ Máma mi podala krabici. Ruce se jí třásly. Přečetl jsem si poštovní nálepku, ale nebyla tam uvedená adresa odesilatele. Na známkách byl obrázek nějakého starce s dlouhým plnovousem a prázdnýma očima. Známky byly zahraniční, ale orazítkované poštovním razítkem z Tacomy.

„Tak pohni, ne?“ naléhal Lucas.

„Lucasi!“ sykla máma. Vypadalo to, že bude zvracet.

Pak jsem si všiml, že je na balíčku dole v rohu něco připsáno rukou.

„Co tam je?“ zeptal se Lucas.

„Je tu napsáno: *Neříkejte, že jsem vám nikdy nic nedal*, a pod tím je podepsán – on.“ Myslél jsem, že snad omdlím.

„Jaký on?“ nechápal Lucas.

„Matthias Blevins.“

„Já věděla, že se to jednou stane,“ hlesla máma skoro šeptem.

„To myslíš tátu? Toho Matthiase Blevinse?“ ptal se Lucas. Přikývl jsem. „Ale vždyť je mrtvý. A mrtví nic neposílají.“

„Lucasi –“

„Co je? Je mrtvý. A když je mrtvý, tak proč to nemůžu říct?“

Já si taky myslel, že je táta mrtvý. Všichni jsme si to mysleli – byli jsme o tom přesvědčeni. Zmizel během archeologického výzkumu v Řecku, když byly Jannie tři, Lucasovi šest a mně osm let. Dlouho se to vyšetřovalo. Máma pak dostala trochu peněz, protože táta měl životní pojistku, nakonec i pojišťovna uvěřila, že zemřel.

Znovu jsem si prohlédl připsanou poznámku. Byla napsaná tiskacími písmeny. Já tak taky psal. Ale rukopis adresy byl jiný. Nedbalejší a měl větší sklon.

„Tak už to hernajs rozbal,“ vyhrkl Lucas a chňapl po balíčku.

Odstrčil jsem mu ruce a rozřízl jsem obal plastovým nožem, který byl přiložený k tortillám. Vysypal jsem obsah krabice na stůl.

Všichni jsme hleděli na klubko černého provázku.

KAPITOLA DRUHÁ

Světlo nad vchodem

„To je provázek,“ ozval se Lucas. „Co je tam ještě?“

Podíval jsem se do krabice, ale byla prázdná. Žádný vzkaz. Klubko ani nebylo v ničem zabalené.

„Taková blbost,“ prohlásil Lucas. Vzal si ze sáčku další tortillu. Jannie se na klubko dívala přes okraj knihy.

„Provázek,“ řekla máma. „Šňůrka z černé vlny.“

„Z vlny? Jak víš, že je to vlna?“ divil jsem se.

„Cože?“ zeptala se máma. Hleděla do prázdna, jako by myslela na něco úplně jiného.

„Jak víš, že je to vlna?“ Máma neodpověděla. Znovu jsem se podíval na krabici. „Není tu žádná zpáteční adresa. To znamená, že nechce, abychom věděli, kde se nachází.“

Máma se vzpamatovala. „Zlato, myslím, že bys neměl

předpokládat, že je vůbec... Nevíme, co to znamená. Může to být nějaký omyl. Na poště se spletli.“

„Ale podívej se na ta razítka. Vidíš, že to bylo odesláno přímo odsud, z Tacomy. To musí něco znamenat. Balíček byl odeslaný z našeho města, že?“

„Ach, já vůbec nevím. Asi bych měla zavolat do pojišťovny. Třeba by to tam dokázali vypátrat.“ Otřela si oči ubrouskem. Vyndala si ze sáčku tortillu, pak ji zase vrátila zpátky. „To nemá logiku.“

Lucas se krátce zasmál, pak popadl své lentilky a vyběhl z domu. „Lucasi!“ křikl jsem za ním.

„Nech ho být,“ řekla máma.

„Nemyslíš, že by měl být u toho?“

„Já si myslím – myslím, že Lucas – že my všichni – si to potřebujeme nějak přebrat. Ať už *tohle* znamená cokoli.“ Kývla bradou směrem k provázku. „A nesahejte na to, ano?“

„Proč?“ divil jsem se.

„Protože – nevíme, odkud to je. Můžou na tom být nějaké bacily.“

„Bacily? To si děláš legraci?“

„Ne. Nedělám si legraci. Nesahejte na to.“ Máma odešla nahoru a nechala mě sedět u stolu s Jannie. Na lavici vedle ní ležela schoulená do klubíčka její kočka Verrocchio. Jannie vzala krabici a zkoumala ji. Byla za ní schovaná, takže jsem jí neviděl na pus, ale řekl bych, že se usmívala.

„Co je?“ zeptal jsem se. „Myslíš, že je to vtipné?“

Jannie pokrčila rameny a krabici odložila.

„Myslím, že není,“ odpověděl jsem si. „Viděla jsi, jak to mámu vzalo? Kolik ti je? Osm? To znamená, že on je už pět let pryč. Ani jednou se neozval. Pět let. Žádná přání k narozeninám. Žádné návštěvy. Žádné dárky k Vánocům. Ani nezavolal. A pak pošle klubičko provázku? Co to ksakru znamená?“

Jannie něco naškrábala do svého zápisníku a podala mi ho.
Ty si fakt myslíš, že je to od něho?

„Ne. Možná. Jak to mám vědět? A proč se usmíváš? Ty něco víš?“

Napsala: *Ještě ne. Stýská se ti po něm?*

Chvilí jsem přemýšlel, než jsem odpověděl. Samozřejmě že se mi po tátovi stýskalo. To jsem měl říct, ne? Že se mi po něm stýská. Že byl skvělý. Že by naše rodina byla dokonalá, kdyby se vrátil. Tetičky, učitelé a většina máminých kamarádek mi vždycky říkali: *Jistě ti chybí, Marcusi. Musí to být těžké, když v domě není chlap. Určitě byl bezvadný, když vychoval takové úžasné děti.* Fuj. Nenáviděl jsem ty kecy. Nesnášel jsem tohle téma. Přál jsem si, aby o tom každý držel zobák.

Kdybych měl být upřímný, řekl bych Jannie, že nevím, jestli se mi po něm stýská. Vždyť když s náma žil, byl stejně pořád někde v čudu. A nevychovával nás. Vychovávala nás máma. My jenom jaksi patřili do toho jeho ulítlého života: já, můj zlobivý bratr a nemá sestra. A máma.

Tak jsem Jannie řekl pravdu. „Já nevím. Tobě se po něm stýská?“

Svraštila obočí a napsala: *Já ho ani pořádně neznala*. Kývla bradou k provázku. Chtěl jsem ho vzít do ruky, ale sotva jsem se ho dotkl, dostal jsem elektrickou ránu. „Au!“

Prst, kterým jsem se klubička dotkl, mě zabolet, jako bych se do něj praštil kladivem. Jannie se nezvučně zasmála. „Ty máš ale divný smysl pro humor,“ obořil jsem se na ni. „Když ti to připadá tak srandovní, tak si na něj šáhni sama!“

Jannie zavrtěla odmítavě hlavou a odtáhla se. Vylovil jsem z odpadkového koše plastový nůž, otřel jsem ho a dotkl se jím klubička. Tentokrát žádná rána. Podsunul jsem nůž pod odmotaný konec provázku. Visel na něm jako černá špageta. Podával jsem ji Jannie. „Nechceš si na něj šáhnout? Nezabil mě. Jenom mi dal ránu.“

Jannie se zakabonila. Olízla si rty, pak natáhla prst, ale zůstala zakloněná. Dotkla se provázku a usmála se.

„Cítila jsi něco?“

Jannie zavrtěla hlavou.

Natáhl jsem druhou ruku a ťuknul prstem do klubka. Žádná rána. Vzal jsem ho do ruky a nic. Obyčejné klubko.

Jannie se pro něj natáhla, ale když při tom zavadila o mou ruku, přeskočila mezi námi jiskra, tak jasná, že byla vidět, i když se v kuchyni naplno svítilo. Jannie si mnula ruku. Verrocchio zamňoukala.

„To mě podrž,“ vyhrkl jsem. Jannie na mě zírala, pak natáhla ruku znovu. Dotkl jsem se jejích prstů. Další jiskra. Jannie ucukla. Do očí jí vhrkly slzy. Verrocchio znovu zamňoukala.

Musel jsem to vyzkoušet na Lucasovi. Běžel jsem s klubíčkem ke dveřím, ale jakmile jsem se dotkl kovové koule, opět to zajiskřilo. Dostal jsem ránu, až jsem odletěl a kecl si na zadek. Ve vzduchu to páchlo zkaženými vajíčky a chlupy na ruce se mi úplně zježily. Světla v předsíni začala bzuchet. Svítala jasněji. Jedna žárovka praskla a vyletěla z ní sprška jisker. Přes sklo vstupních dveří jsem viděl, že lampa nad vchodem modře bliká.

„Jannie, pojď mi otevřít dveře,“ řekl jsem. „Ale dej pozor.“

Jannie zvedla obočí, ale přišla a sáhla na dveřní kouli. Ozvalo se zabzučení. Jannie ucukla, pak natáhla ruku a dotkla se koule znovu. Opět zabzučení. Jannie ji popadla a otevřela. Pod blikajícím světlem jsme vyšli do podvečerního soumraku.

Lucas předtím házel tenisák na střechu domu a chytil jej, když se skutálel dolů. Teď upřeně pozoroval modré světlo. „Co chcete?“ zeptal se, aniž odtrhl pohled od lampy nad vchodem. „Dostat ještě víc provázku od toho ducha?“ Jannie ho pleskla po ruce. „No co?“ odsekl drze Lucas. „Buďto je to duch, nebo je mrtvý. Já doufám, že je mrtvý.“

Jannie vzala písťalku, kterou měla pověšenou na krku, a zapískala na ni. „No jo, no jo,“ řekl Lucas a odtahoval jí písťalku od rtů. „Už přestanu. Promiň. Kristepane! Máš tu písťalku používat jen v případě nebezpečí. A co jste kruci udělali s tím světlem?“

Řekl jsem: „Dotkni se mé ruky.“

„Proč? Dostanu ránu?“

„Možná. Sáhni na mě.“

Lucas se zamračil, ale natáhl prst.

„Co se stane?“ zeptal se opatrně. „Bude to bolet?“

„Nebud' posera,“ řekl jsem, ale zařal jsem zuby.

Dotkli jsme se prsty. Nic. Žádná jiskra. Žádná rána.

„No, to bylo úžasný,“ ušklíbl se Lucas. „Skoro tak napíná-
vý, jako dostat poštou provázek.“ Zase začal házet tenisák na
střechu.

Obloha tmavla, ale před vchodem bylo dost modrého svět-
la ze bzučící lampy.

„Možná jsem předal všechnu svou elektřinu do té koule,“
řekl jsem Jannie. Přistoupil jsem ke dveřím a chytil za ni.
V prstech mě zalechtalo, jak mi jimi projel slabý elektrický
proud. Jannie se jí taky dotkla, přitiskla na ni naplocho dlaň,
jako by jí ten pocit byl příjemný.

Kolem lampy nade dveřmi už poletovalo několik můr.
Žárovka v průsvitné skleněné kouli už vydávala tak pro-
nikavé modré světlo, že mě z něj rozbolely oči. Zdálo se,
že září mnohem jasněji než před minutou. Do skla nará-
žely můry. Jannie nesnáší hmyz. Zakryla si hlavu rukama
a vběhla dovnitř. Vzápětí mě stáhla za sebou a rychle za-
vřela dveře.

Otočil jsem vypínačem venkovního světla. Žárovka krátce
blikla, ale zářila dál. Cvaknul jsem vypínačem několikrát, ale
lampa nezhasla. Hejno můr kolem ní se zvětšovalo.

„Možná to přestane samo,“ řekl jsem. „Doufám, že to máma nevidí. Už tak je hodně vystresovaná. Tohle by pro ni mohla být poslední kapka.“ Jannie přikývla a zatáhla žaluzie na oknech, která vedla před dům.

Máma to pronikavé světlo neviděla. Alespoň ne teď. Hned po večeri odešla do ložnice na opačné straně domu. Já šel spát až za několik hodin, ležel jsem v posteli s otevřenýma očima, zatímco Lucas v posteli naproti už pravidelně oddychoval. Black, náš černý labrador, spal v nohách jeho postele a trochu chrápal. Okno u mé postele vedlo před dům a na stěnách pokoje pableskovala modrá záře z lampy nad vchodem, i když závěsy byly zatažené.

Pár minut po jedenácté Black prudce zvedl hlavu. Naklonil ji na stranu, pak vyskočil z postele a jako střela uháněl dolů. Já za ním. Než jsem zdolal poslední schod, Black už stál u venkovních dveří, štěkal a škrábal na ně.

Chtěl jsem se podívat okénkem dveří, na co štěká, ale sklo bylo hustě poseté mřížkami.

KAPITOLA TŘETÍ

Můry

V noci k nám přilétla hejna můr a máma z nich šílela. Šíleli jsme z nich všichni. Můra je krásný tvor, když ji vidíte na obrázku v nějaké přírodopisné knížce. Ale když vám jich poletují tisíce před vchodem do domu, vsadím se, že by i kdejaký zapálený milovník můr a přírodovědec uznal, že je to něco příšerného.

Přede dveřmi se jich rojilo tolik, že jsem i uvnitř slyšel zvuk jejich třepetajících se křídel. Ráno odletěly. Modlil jsem se, aby se už nevrátily.

Nepomohlo to. Druhý den se hned po setmění objevily znovu a přilákaly s sebou netopýry, lelky a jednu velikou sovou. Můry doslova obsadily verandu, takže se předními dveřmi nedalo vejít do domu. Noční ptáci a netopýři se po nich vrhali, poletovali pod stříškou a pochutnávali si na té rozmanité nabídce.

„Co mám dělat?“ bědovala máma. „Mám zavolat deratizátora?“

„Ti asi hubí jen hmyz v domě,“ usoudil jsem.

„Řekněte mi, kde s to tu vzalo?“ Máma zoufale cvakala vypínačem lampy nad vchodem.

Díval jsem se na ostrou záři a v duchu si kladl stejnou otázku. Všechny mé úvahy vedly ke stejnému závěru: To ten provázek.

Třetího večera dorazili mývalové. Ti nic nežrali. Jen zírali na to světlo. Na plotě jich sedělo dobrých dvacet. Hleděli na modré světlo nad vchodem, jako by se dívali na televizi.

Black z nich úplně šlel. Myslím, že je cítil, takže pobíhal po předsíni, kňučel, štěkal a škrábal na dveře. Lucas ho po večeri pustil ven, Black se vnořil do oblaku mūr a zmizel. Než stihl Lucas dveře přibouchnout, vletělo dovnitř několik stovek mūr. Lucas zaječel: „Odežeňte je ode mě!“ Mūry se vrhly na dveře a zakryly okénko, snažily se dostat zpátky k modrému světlu.

Měl jsem už na sobě své staré pyžamo s obrázkem z Hvězdných válek, ale vyběhl jsem ven zadními dveřmi a oběhl dům. Black sice mývaly zahnal z plotu, ale ti se vzápětí usadili v koruně velkého javoru, který rostl před domem. Black se opíral předními tlapami o kmen, štěkal a vrčel na ně. Nevšímali si ho. Seděli na větvích a dál zírali na modrou záři. Viděl jsem, jak se jim odráží v tmavých očích.

Janniina kočka Verrocchio seděla na parapetu kuchyňské-

ho okna, hlavu měla přitisknutou na sklo a oči jí jezdily sem a tam, jak sledovala pohyb můr na verandě.

Bouchla dveře auta. Jeden z našich sousedů, doktor Ferno, vystoupil ze svého stříbrného mercedesu a vykročil k našemu domu. Lucas nad tím autem úplně slintal, kdykoli ho viděl.

Pan Ferno byl vysoký a hubený – mohl měřit tak metr devadesát. Měl úzkou hlavu, dočista holou, a nosil kulaté brýle s mnohem silnějšími skly, než jsem měl já. Šedou bradku měl zastřiženou na krátko. Ani si nepřevlékl bílý plášť, ve kterém pracoval na klinice. Ten teď taky modře zářil. Na krku se mu na tenkém řetízku houpala nemocniční jmenovka.

Zahrozil na mě kostnatým prstem. „Musíte buď zhasnout to světlo, nebo zavřít psa. Nejlépe obojí.“

„My to světlo chtěli zhasnout,“ odpověděl jsem, „ale ono to nejde.“

Doktor Ferno si mě změřil pohledem od hlavy až k patě. „Co to máš propána na sobě?“

Podíval jsem se na pyžamo a pokrčil rameny. „To jsou Hvězdné války.“

„Nejsi už trochu velký na to, abys nosil oblečení s obrázky kosmických lodí?“ Zavrtěl hlavou. „Všude kolem mě jsou samí imbecilové, v práci i doma. Prostě tu žárovku vyšroubujte. Není to nic složitého.“ Otočil se na podpatku a rázoval zpátky k autu, plášť za ním vlál jako roucho. „Nechtějte, abych zavolal policii.“

Vzal jsem si sluneční brýle, abych mohl žárovku z lampy

vyšroubovat, protože mě z její záře rozbolela hlava. Nasadil jsem si přes ně i Lucasovy brýle. Pak jsem popadl dřevěné schůdky a klopýtal s nimi ke dveřím, kde jsem se vnořil do oblaku mūr. Třepotaly se mi kolem obličeje. Některé mi vletly i pod pyžamo a lechtaly mě na kůži. Vykřikl jsem, ale jen jednou, protože mi do pusy okamžitě vletěla mūra. Seskočil jsem ze schůdků a rozběhl se na trávník před domem, třepal jsem hlavou, abych setřásl mūry z vlasů. Mάma tam stála se založenýma rukama. Vyplivl jsem jí k nohám oslintanou mūru. Mūra se chabě zatřepotala.

„Běž to udělat,“ pobídla mě mάma.

„Proč to musím dělat já?“ protestoval jsem. „Proč to nemůže udělat Lucas?“

„Protože jsi nejstarší. A to světlo jsi taky rozsvítil ty.“

„Já to nebyl. To ten pitomý provázek.“

Mάma zbledla. „Co to říkáš?“

„Že to udělal ten provázek.“

Mάma polkla. „Neplácej nesmysly. Provázek je jen – provázek. Nemůže nic udělat – s domem, ani s člověkem.“

„Tak proč jsi mi říkala, abych na něj nesahal?“

„Upaluj,“ řekla mάma.

Lucas se zasmál. Vyndal z kapsy krabičku lentilek a pár si jich vhodil do pusy. Choval se, jako by se chystal koukat na nějaký film. Zatnul jsem zuby a klopýtal zpátky. Probojoval jsem se mezi mūrami ke schůdkům, vylezl jsem na ně a popadl skleněnou kouli s tím, že ji odšrouboju. Byla úplně

rozžhavená a já zavyl bolestí, seskočil jsem dolů, vběhl vstupními dveřmi do domu a hnal se do kuchyně ke dřezu.

Jannie mě několik minut pozorovala od stolu, jak si chladím ruce v ledové vodě. Slyšel jsem, jak na mě máma z trávníku řve, že jsem vpustil všechny mûry dovnitř.

„Díky, že tě tak zajímají moje popálené prsty!“ zaječel jsem.

„Jsi v pořádku?“ volala máma. „Jestli ano, hod' sebou a doďalej to.“

Našel jsem si pracovní rukavice ze silné kûže a vrátil jsem se do mračna mûr. Třesoucíma se rukama se mi podařilo zase uchopit kryt světla. Horké sklo mi i přes rukavice znovu div nespálilo prsty. Vyšrouboval jsem žárovku. Modrá záře prskla a zhasla, veranda se ponořila do tmy.

Běžel jsem k mámě a Lucasovi a ti mi pomohli odehnat mûry. Pořád po mně lezly a já řval. Ale aspoň jsem ten těžký úkol zvládl. Mûry pak jedna po druhé mizely ve tmě, zpátky k pouličním svítelnám.

„Díky,“ broukla máma. Vešla do domu a zavřela dveře.

„Jo, brácho, díky, že jsi to udělal,“ přizvukoval Lucas. „Nic tak úžasného jsem asi v životě neviděl.“

Věděl jsem, že už na sobě žádnou mûru nemám, ale pořád jsem měl pocit, že po mně ještě nějaká leze. Trvalo několik minut, než mě to přešlo. Vtom jsem si všiml, že se na chodníku před domem rozlévá slabá modrá záře. Rozhlížel jsem se a snažil se zjistit, odkud vychází.

„Vidíš to?“ zeptal jsem se bráchy.

„A co jako?“

„Ten chodník.“

Lucas se tam podíval. „Je modrý. Kde se to světlo bere?“

Můj stín dopadal přede mě. To znamenalo, že zdroj té modré záře musí být někde za mnou. Ohlédl jsem se k domu.

Zářil.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Nespavci

Průčelí našeho domu zářilo modře – zdi, střecha, dokonce i vstupní dveře. Okna teď byla jeho nejtmašími částmi.

Když předtím světlo na verandě zhaslo, mûry zmizely, ale teď se zase vrátily. Narázely do zdi. Mývalové se opět usadili ve větvích javoru a zírali na dům.

Z našeho komína vycházel hranatý sloupec modré záře. Když jsem se na něj zadíval, viděl jsem, že je stále jasnější a výraznější a míhají se v něm mûry.

Black se zase rozštěkal. Máma prudce otevřela dveře. „Prosím, může někdo toho psa umlčet – ach, proboha – co se to s mým domem děje?“

Napadla mě jediná odpověď: *To dělá ten provázek. Dal mi ránu do prstu. Elektrina z něj přeskočila do koule na dveřích. A teď celý náš dům září.* Ale neřekl jsem nic.

Uslyšel jsem bouchnutí domovních dveří a do naší zahrady vztekle přidupal doktor Ferno. „Nepřipadá mi to ani trochu vtipné.“

„Nikdo se tu nesnaží být vtipný,“ ujistila ho máma.

„Tak to zhasněte. Jde mi to na nervy. A způsobuje to světelný smog.“

„Jaký smog?“ nechápala máma.

„Světelný. Znemožňuje mi to vidět hvězdy.“

„Trávíte hodně času pozorováním hvězd, pane Ferno?“ zájímala se máma.

Pan Ferno se na ni rozzlobeně podíval. „Jsem *doktor* Ferno. A vy tu narušujete přirozený cyklus. V noci má být tma. Ale už není tma. Tady to – září.“

„Neudělali jsme to schválně,“ vysvětlovala máma. „Vy si myslíte, že snad chci, aby mi zářil dům?“

„Když to nechcete, tak to zhasněte.“

„Zhasněte to vy. Protože já nevím jak.“

„Nejsem tu od toho, abych vám radil. Prostě to zhasněte. A zavřete toho podvraťáka. Ráno musím jít do práce,“ vyšťekl a otočil se k odchodu.

Máma se za odcházejícím doktorem Fernem zle mračila. „Já taky musím pracovat,“ zamumlala. „Ten sprosták si snad myslí, že je jediný, kdo musí ráno do práce. Co si myslí, že dělám já? Že ležím celý den v posteli?“

S Lucasem jsme odtáhli Blacka dovnitř, ale nepřestával šťekat na dveře, protože věděl, že za nimi jsou mývalové.

Verrocchio honila po kuchyni zbloudilou můru.

„Víš co, Marcusi? Podíváme se tomu na zoubek.“ Máma mě odvedla do prádelny a otevřela dvířka elektrického rozvaděče. Vyletěla odtamtud můra. Hleděli jsme na řadu černých vypínačů. „Který to podle tebe je?“ zeptal jsem se mámy.

„Nemám tušení,“ řekla. „Běž se dívat z okna a zavolej na mě, až to světlo zhasne.“

Cvak.

„Už?“

„Ne.“

Cvak.

„A teď?“

„Pořád svítí.“

Slyšel jsem celou sérii cvaknutí. V domě postupně zhasla všechna světla. I lednička přestala hučet. „Všechny jsem vypnula,“ křikla máma.

Průčelí domu stále modře zářilo. Báł jsem se jí to říct.

Máma zase všechna světla zapnula. „Tak co budeme dělat?“ zeptal jsem se.

„Uděláme to, co by udělal váš otec.“

„A co by udělal?“

„Nic. Takže my taky nebudeme dělat nic. Půjdeme spát a budeme doufat, že to přestane samo.“

„A fungovalo to někdy?“

„Skoro nikdy.“

„Tak proč to dělal?“

„Myslím, že to byl jeho styl. A pokud šlo o nějaké opravy, nebyl ve skutečnosti moc šikovný.“

„Ale přece uměl spoustu věcí, nebo ne?“

„Opravdu o tom chceš teď mluvit?“

„Jen minutku.“

„Ano, uměl toho hodně. Byl sakramentsky dobrý archeolog. Takový zaťatý – neznám nikoho, kdo by se uměl do něčeho tak zakousnout. To jsi zdědil po něm. Takovou určitou výdrž. A jaké uměl psát dopisy – páni, uměl psát dopisy jako nikdo jiný na světě.“

„Protože byl dobrý vypravěč.“

„Vyprávěl ti hodně, hodně pohádek. To se musí nechat.“

„To jsem na něm měl asi nejraději,“ přiznal jsem.

Máma zavřela dvířka rozvaděče. „Budu muset zavolat elektrikáře. Kdoví, kolik to bude stát.“

Venku jsem slyšel zavýt kojota.

„No výborně,“ vzdychla. „Už tu máme i kojoty.“

Ráno vypadal náš dům celkem normálně. V denním světle bylo tu modrou zář sotva vidět. Jen fasáda se leskla, jako by byla čerstvě natřená. Kužel modrého světla vycházející v noci z komína mi teď připadal jako nějaký sen.

Můj školní trest už vypršel, takže jsem zase šel normálně do školy. Když jsem vešel do třídy před Dunwoodieho hodinou dějepisu, uviděl jsem Ethana Parka obklopeného hloučkem spolužáků. „Tady je!“ vykřikl Ethan a ukázal na

mě prstem. „Hele, Marcusi, zrovna tady všem vykládám, v jakém to bydlíš divném domě. Jak v noci svítí.“

„Je to pravda?“ ozvala se Aster. „Včera večer jsem měla dojem, že vidím z okna něco zvláštního.“

Jen jsem trhl rameny.

„No jasně, že je to pravda,“ halekal Ethan. „Jeli jsme s našima zrovna kolem. Marcusův barák v noci svítí. A všude kolem jsou mraky můr.“ Ethanovi dva nohsledi, Baxter a Axel, se začali smát.

„Fuj,“ pronesla zhnuseně Molly Mastersonová, se kterou Ethan chodil, a nakrčila nos.

„Jo, vypadá to příšerně,“ potvrdil Ethan. „Barák utopený v moři můr.“

„Ten borec bydlí v můřím domě,“ poškleboval se Baxter a otřel si nos rukávem. Už od první třídy měl u nosu věčnou nudli. Častokrát mě napadlo, jestli právě kvůli tomu nemá tak špatnou povahu.

Axel se přidal: „Vsadím se, že mají doma taky štěnice a blechy.“ Axela nebylo možné ve škole přehlédnout. Byl to kolohnát s vlasy ostříhanými tak nakrátko, že vypadal jako plešatý.

„Já ten dům viděla,“ ozvala se Aster. Řekla to tak lhostejným tónem, jako by nás informovala o tom, jak je venku.

„Fakt?“ zděsila se Mollie. A ustoupila od ní stranou.

„No, viděla jsem to světlo. Je to jen pár domů od nás. Myslela jsem si, že tam pořádají nějaký večírek. Nebo prodejní akci nebo tak.“

Zazvonilo na hodinu. Ethan Park se rozchechtal. „Ne. To byl jen zavšivený Blevinsův dům, který v noci svítí.“

Když jsem šel odpoledne ze školy, uslyšel jsem, že za mnou Aster volá. „Hej, Marcusi! Počkej.“ Nezvolnil jsem krok. Nechtěl jsem už poslouchat žádné hloupé řeči o našem divném baráku, a už vůbec ne od nějaké holky, která je tu nová. „Tak počkej chvílku, ne?“

Otočil jsem se. Aster se mě snažila dohonit a byla sama.

„To byl opravdu váš dům včera večer? To světlo, které jsem viděla?“

„Nejspíš jo.“

„To je skvělé.“ Zvedl jsem obočí. Aster dodala: „Chtěla bych se tam jít podívat.“

„Proč?“

„Proč? Protože bych ho chtěla vidět,“ vysvětlovala Aster. „Z okna svého pokoje jsem viděla jenom tu zář. Ale nevěděla jsem, odkud vychází. Tak můžu?“

„Ne.“

„No tak. Prosím.“

„Řekl jsem ne.“ Zase jsem vykročil k domovu. Aster se dala do klusu a dohonila mě.

„Co blázníš? Proč s tím děláš takové cavyky?“ Chvíli šla mlčky vedle mě. Pak se zase ozvala: „Já se ti kvůli tomu nechci posmívat. Jen chci ten dům vidět.“ Zastavila se. Já šel dál. Aster vyhrkla: „Jen jsem se tě chtěla slušně zeptat. To neznamená, že

prostě nemůžu jít kolem a podívat se sama. Tohle je svobodná země, ne?”

Vzdychl jsem a zastavil se.

„Takže souhlasíš?“ ožila.

„Ale jo. Jenže ne teď.“

„Proč?“

„Protože když tam půjdeš teď,“ vysvětloval jsem, „neuvidíš nic. Je den. Musíš počkat, až se setmí.“

Aster navrhla: „A co kdybych přišla po večeri? Bydlím jen o dvě ulice dál. Budeš doma?“

„Jasně. Ano. Budu doma.“

„Tak já teda přijdu.“

Odcházela a já se za ní díval. Říkal jsem si, jestli to byl dobrý nápad, že jsem s tím souhlasil. Ale třeba to nebude tak hrozné. Ta holka je sice taková divná – jako by se neuměla smát – ale aspoň se mi kvůli našemu domu neposmívá jako Ethan Park.

Při večeri jsem se snažil napínat uši, abych nepřeslechl zaklepání na dveře, ale Lucas neustále mlel o fotbalovém tréninku. Napomenul jsem ho, aby byl zticha, ale tím jsem ho jen popíchl, aby žvanil ještě víc a divil se, proč mi vadí, že mluví.

Konečně se ozvalo zaklepání. Lucas vyskočil ze židle a hnal se do chodby. Já za ním. „Lucasi,“ snažil jsem se ho zabrzdit, „já otevřu!“

„Ani náhodou,“ odsekl a rozrazil dveře.

Na verandě stál policista. Modré světlo venku už začínalo

v soumraku zářit, zvýrazňovalo mužovu siluetu jako svatozář. „Jsou doma vaši rodiče?“ zeptal se.

„Jo,“ přikývl Lucas. „Máma je doma. Zavolám ji.“ Pak zaječel přes rameno: „Mami! Je tu nějaký policajt!“

„Cože?“ ozvala se máma z kuchyně. „Kdo je tam?“

„Policajt!“ hulákal Lucas.

Máma přispěchala. Policista se podíval do svého notýsku. „Jste paní Blevinsová?“

„Ano.“

„Máme tu stížnost ohledně vašeho domu. Váš soused si přeje, abyste zhasli ta světla.“

„Který soused?“

Policista se zamračil. „To vám nemůžu říct. Opravdu ne.“

„Vsadím se, že to vím. Ale moment. Existuje nějaký zákon zakazující mít rozsvíceno?“

„Asi ne,“ přiznal policista. „Ale dostal jsem nařízeno se tu zastavit, tak jsem přišel.“

„No tak vám děkuju, pane –“

„Franklin. Gregory Franklin. Není zač. Pokud možno dnes večer ta světla zhasněte.“

„O to se právě snažím. Vy asi neznáte nějakého dobrého elektrikáře, že?“

„To neznám,“ přisvědčil. „Přistěhovali jsme se sem teprve před pár týdny.“ Poklepal si prstem na policejní odznak na hrudi. „Kvůli práci. Ale zatím jsem tady nový a nikoho tu neznám.“

Máma mu znovu poděkovala a začala zavírat dveře, když vtom se zvenčí ozvalo: „Tati?“

Policista se otočil. „Aster? Co tu děláš?“

„Přišla jsem za Marcusem. Chodíme spolu do třídy. Přišla jsem se podívat na jeho zářící dům.“

„Víš to máma, že jsi tady?“

„Ano. Máma ví, že jsem tady.“ Řekla to pomalu, zřetelně vyslovovala slovo za slovem.

Policista se obrátil na mou mámu: „Omluvte nás na okamžik.“ Odvedl Aster na chodník. Díval jsem se, jak spolu mluví. Policista Franklin šermoval rukama. Aster zkrřížila paže na prsou. Policista byl běloch jako já, Aster měla tmavou pleť. Policista nastoupil do hlídkového vozu a odjížděl, ale ještě se na mě okénkem podíval.

Aster se vrátila na verandu. „Promiň. Moji rodiče jsou hodně starostliví.“

„To je tvůj táta?“

„Ano. Vím, co myslíš. Je běloch. Já jsem tmavá. No a co? Adoptovali mě.“

„Já si fakt nic nemyslel,“ ujistil jsem ji.

„Co tu chtěl?“ zeptala se Aster.

„Přišel kvůli našemu domu,“ vysvětlil jsem. „Kvůli tomu světlu. Sousedí si asi začínají stěžovat.“

„Ne *sousedí*,“ opravila mě máma. „*Jeden* soused. Ostatní mají zřejmě pochopení.“ Máma se Aster představila, mrkla na mě a zašla dovnitř.

Aster si prohlížela dům. „Tak to je on?“

„To je on.“ Stmívalo se a zdi začínaly jasně zářit. Ve světle bylo vidět poletovat drobný hmyz a můry.

„Ethan nelhal. Je tu spousta hmyzu. To je divné.“

„Jestli se mi kvůli tomu chceš posmívat, odcházím dovnitř.“

„Jen konstatuju fakta. Můžu si sáhnout?“

„Asi jo.“

Aster se dvěma prsty dotkla sloupku na verandě. Pak hřbetem ruky přešla po dřevu. „Trochu to šimrá. Nebo spíš brní, jako když olízneš devítivoltovou baterii. Není to nebezpečné? Bydlet v takovém domě? Jak můžeš vědět, že tě to ve spánku třeba nezabije?“

Pokrčil jsem rameny. „Svítil to takhle teprve od včerejšího večera.“

„Jak to zapínáte?“

„My to nezapínáme. Nezapnuli jsme nic. Já si naopak přeju, abych to uměl zhasnout.“

„Proč?“

„Proč? Protože je to divné, sama jsi to řekla.“

„Je to divné. Ale taky prima.“ Podívala se na mě. „Jako většina mých oblíbených věcí. Uvnitř to taky tak svítí?“

„Ne, jen zvenčí.“

Blížila se k nám rodinka mývalů. Pár metrů od nás se zastavili a zírali na dům, modré světlo se jim odráželo v černých očích.

„Vidíš je?“ žasla Aster.

„Ty mývaly? Jo. Na to si zvykneš.“

„Proč tak upřeně hledí?“

„Nevím. To světlo asi přitahuje všechny tvory, kteří v noci nespí – jak se jim hernajs říká?“

„Noční tvory?“

„Jo. Chvilí počkej a uvidíš sovy a netopýry –“

„Netopýry mám moc ráda.“

„Ty máš ráda netopýry?“

„Jo. Líbí se mi, jak létají. A taky se mi líbí, že ti skuteč-
ní vypadají přesně jako z kreslených filmů. Když je vidíš ve
vzduchu, vypadají tak – tak netopýrsky. A co ještě?“

„No, včera v noci jsme tu měli kojoty. Teda aspoň jsme je
slyšeli. Vlastně jsem žádného neviděl. Ale je tu spousta noč-
ních ptáků. A můr –“

„ – a nespavců.“

„Čeho?“

„Lidí, kteří nemůžou spát. To jsem já. Nespavec. Nemám
dobré spaní. Několikrát za noc se probudím.“

„Proč?“

„Proč nemůžu spát? To je dlouhá historie. Ale proto jsem
viděla to vaše světlo. Možná mě probudilo právě ono. Vzpomínám si, že jsem otevřela oči a uvědomila si, že všechno
v mém pokoji je nějaké modré. Podívala jsem se z okna a vi-
děla jsem velký paprsek modrého světla mířícího k nebi.“

„To bylo z komína. Pojd' se podívat.“ Pobídl jsem ji, aby se
mnou přešla z verandy až na chodník, takže jsme viděli kužel
světla vycházejícího z naší střechy.

„Jo, přesně tohle jsem viděla,“ zašeptala. „Je to jako nějaké znamení všemu nočnímu.“ Aster z mocného paprsku nespouštěla zrak. Pozorovali jsme mury, které kolem něj poletovaly, pak jsme zaslechli kroky a ohlédli jsme se.

Směrem k nám šel přes silnici nějaký vyzáblý muž ve špinavé kostkované košili, s pohledem upřeným na náš dům. Měl hnědé vlasy, na spáncích už notně prošedivělé, stejně jako dlouhý plnovous, který mu sahal až do pasu.

Zamířil rovnou na trávník před naším domem a zastavil se u javoru. Tam se posadil, zkřížil nohy, ale nespustil přitom pohled z domu. Měl brýle s černými obroučkami, na jednom místě byly slepené lepicí páskou.

„To je určitě další nespavec,“ poznamenala Aster.